

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobce

V.S.T., nar. XY. XY. XXYY

bytem v ČR X

zastoupena JUDr. Hugem Körblem, Ph.D., advokátem

se sídlem Hybernská 20, 110 00 Praha 1

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2021, č. j. MV-5685-5/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 3. 2021, č. j. MV-5685-5/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 11. 2020, č. j. OAM-47526-36/ZM-2019, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Huga Körbla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 11. 2020, č. j. OAM-47526-36/ZM-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty a to z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území.
2. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení a shrnula závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí, zrekapitulovala průběh odvolacího řízení a uvedla odvolací námítky žalobce.
3. Žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl s odůvodněním, že byly zjištěny jiné závažné překážky pobytu žalobce na území, spočívající: *„v tom, že účastník řízení by sice měl na území dle předložené pracovní smlouvy vykonávat zaměstnání na pracovní pozici uvedené v EVPM, ale ve skutečnosti by nejspíše podle pokynů zaměstnavatele vykonával práci na jiné pozici v této evidenci neuvedené, tedy v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Kromě výkonu nelegální práce by pak zejména neplnil účel svého pobytu na území“*. Žalovaná se s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011- 69, ztotožnila se závěry správního orgánu prvního stupně, že konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu lze subsumovat pod pojem „závažná překážka“. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, čj. 11 A 168/2017 – 47, vyjádřila přesvědčení, že výkon práce na pracovní pozici odlišné od té, na kterou by byla vydána zaměstnanecká karta, resp. výkon nelegální práce na území, lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2019, čj. 51 A 33/2018 - 34. Žalovaná uvedla, že v případě nejméně pěti stávajících zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce bylo zjištěno, že tito po celou dobu platnosti vydané zaměstnanecké karty vykonávají *de facto* práci na pracovní pozici „uklízeče“, čímž se dopouštějí výkonu nelegální práce, přičemž tato skutečnost je závažným porušením právních předpisů České republiky, intenzita jejich jednání je vysoká a v případě těchto pěti stávajících zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce bylo z důvodu výkonu jiné činnosti pravomocně rozhodnuto o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
4. Žalovaná uvedla, že k závěru o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území dospěl prvostupňový správní orgán na základě protokolů o výpovědi zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce, kteří u tohoto zaměstnavatele vykonávají pracovní činnost na téže pozici, jako by měl vykonávat žalobce, tj. na pozici „pomocní manipulační

pracovníci (kromě výroby)“. Z výsledků těchto zaměstnanců vyplynulo, že pracují v obchodech s potravinami, kde byl primární činností zaměstnanců úklid. Podle žalované přitom z charakteristiky pracovní pozice „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“ uvedené ve výpisu z veřejně dostupné databáze klasifikace zaměstnání CZ-ISCO vyplývá, že pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) provádějí úkoly, jako jsou balení, přenášení, nakládání a vykládání nábytku a jiných předmětů z domácností, nakládání a vykládání lodních a leteckých nákladů a přenášení a ukládání zboží v různých skladech. Žalovaná se proto ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, neboť je zde důvodná obava, že by žalobce v případě vyhovění jeho žádosti vykonával závislou činnost v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, když by vedle nebo zcela namísto práce pomocného manipulačního pracovníka vykonával úklidové práce, pro jejichž výkon by mu však zaměstnanecká karta nebyla vydána, neboť práce na pozici uklízeče je prací svým charakterem odlišnou od práce pomocného manipulačního pracovníka. Podle žalované nelze mít pochyb o odlišnosti uvedených pracovních pozic z hlediska rozdílných pracovních náplní, odkázala přitom na výpis z veřejně dostupné databáze „CZ-ISCO Klasifikace zaměstnání ISCO“, a na v ní uvedenou charakteristiku pracovní pozice „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“, jenž je součástí spisového materiálu. Žalovaná dále uvedla, že z předmětných výsledků je zřejmé, že tito cizinci *de facto* nikdy pracovní náplň pomocného manipulačního pracovníka (kromě výroby) nevykonávali, neboť vykonávali toliko úklid v obchodech či ve skladech, popř. doplňovali zboží do regálů. Úklid a doplňování zboží však nejsou podle žalované v žádosti deklarovanou činností.

5. Žalovaná upozornila na to, že žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, lze podat pouze na pracovní pozici evidovanou v EVPM a podmínkou pobytu je pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí. Podle § 37a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), lze přitom volné pracovní místo obsadit státním příslušníkem třetího státu teprve poté, co proběhne test trhu práce. Pouze v případě, kdy je „otestováno“, že dané místo nelze obsadit občanem České republiky nebo Evropské unie, přichází v úvahu možnost jej obsadit občanem třetí země. Pokud jsou při zadání testu výchozí podmínky diametrálně odlišné od podmínek, které jsou posléze obsahem pracovního vztahu, pak test trhu práce nemůže splnit svůj účel a podstatu a dochází tak k jeho obcházení. Žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 4 Azs 2/2016 - 31, uvedla, že jedním z údajů vymezujících volné pracovní místo je charakteristika pracovního místa, jak vyplývá z ustanovení § 35 odst. 1 a § 37 zákona o zaměstnanosti. V posuzovaném případě má přitom, podle žalované, žalobce na území České republiky vykonávat práci na pozici „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“, přičemž právě na tuto konkrétní pozici proběhl test trhu práce. Z výsledků stávajících zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce vykonávajících zaměstnání na totožné pracovní pozici však vyplynulo, že určenou práci fakticky nevykonávají, resp. vykonávají pracovní činnost, která odpovídá obsahu pracovní činnosti uvedené pod kódem CZ-ISCO 91127 „uklízeči prodejních prostor, popř. univerzální 91129 „ostatní uklízeči a pomocníci“, na tuto pracovní pozici přitom test trhu práce neproběhl. Podle žalované lze důvodně předpokládat, že stejnou práci by vykonával i žalobce, pokud by mu byla zaměstnanecká karta vydána.

6. Žalovaná připustila, že se popis jednotlivých pracovních pozic charakterizovaných v CZ-ISCO do značné míry překrývá, to však nic nemění na skutečnosti, že žalobci by v případě vyhovění jeho žádosti byla vydána zaměstnanecká karta na pozici „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“, i když minimálně část zaměstnanců budoucího zaměstnavatele zařazených na shodné pracovní pozici vykonávala především úklidové práce, které však nejsou hlavní charakteristikou dané pracovní pozice, a existuje tak důvodná obava, že by stejná situace nastala i v této věci. Žalovaná odmítla tvrzení, že nelze předjímat takový závěr, a s tím spojenou námitku nezákonnosti rozhodnutí vydaného na základě domněnek a konstatovala, že správní orgány mají povinnost při svém rozhodování vycházet ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V posuzovaném případě se dle žalované závěr o existenci závažné překážky pobytu cizince na území opírá o zjištění, že jeho budoucí zaměstnavatel prokazatelně v nejméně pěti případech umožnil, aby jeho zaměstnanci vykonávali práce v rozporu s udělenou zaměstnaneckou kartou, respektive jim ukládal takové pracovní úkoly, které překračovaly vymezení pracovní pozice, na kterou jim byla zaměstnanecká karta vydána. Prvostupňový správní orgán podle žalované nevycházel ze subjektivních úvah týkajících se možného jednání žalobce, nýbrž z objektivních zjištění týkajících se jednání případného budoucího zaměstnavatele. Žalovaná považovala za přílehlavý odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 829/18, týkající se otázky zamýšleného jednání cizince v řízení o žádosti o dlouhodobé vízum, a poukázala dále na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 - 34, ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 Azs 311/2017 - 25, a ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13.
7. Podle žalované nejsou zaměstnavatelem uvedené upřesňující informace u volného pracovního místa evidovaného v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (EVPM), zákonnou charakteristikou pracovní pozice „pomocný manipulační pracovník (kromě výroby)“, nejedná se o vymezení druhu práce ve smyslu § 37 zákona o zaměstnanosti, ale pouze upřesňující informace ve smyslu poslední věty § 37 téhož zákona, které nejsou způsobilé rozšířit portfolio pracovních činností pozice „pomocného manipulačního pracovníka (kromě výroby)“. Dlouhodobý pobyt cizince na území na základě duální zaměstnanecké karty je podle žalované neoddělitelně spojen s pracovní pozicí uvedenou v EVPM, na kterou byla karta vydána. Pokud na této pracovní pozici její držitel nepracuje, respektive vykonává jinou pracovní činnost na jiné pracovní pozici, vykonává tuto práci nelegálně.
8. Žalovaná měla za to, že prvostupňový správní orgán dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti tak, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nebylo tedy třeba doplňovat dokazování o výslech žalobce ani jiných navrhovaných osob. Žalovaná odkázala na ustanovení § 52 správního řádu s tím, že není správní orgán návrhy účastníků vázán, ledaže jsou tyto nezbytné pro zjištění stavu věci podle § 3 tohoto zákona. Žalovaná uvedla, že byl žalobci poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění informací a námitek, když ten se k podkladům rozhodnutí včetně výše specifikovaných protokolů o výsledcích vyjádřil do protokolu, rovněž podal odvolání obsahující námitky proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná souhlasila s prvostupňovým správním orgánem v tom, že je vysoce pravděpodobné, že by výpověď stávajících zaměstnanců budoucího zaměstnavatele byla ovlivněna znalostí situace dalších zaměstnanců, jimž zaměstnanecká karta prodloužena nebyla.

9. Žalovaná odmítla námitku přepjatého formalismu, který by způsoboval nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, postup prvostupňového správního orgánu je podle ní nutné vnímat jako interpretaci příslušného právního předpisu. K odkazům na jiná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v obdobné věci, kdy byla žadatelům prodloužena doba platnosti zaměstnanecké karty ke stejnému zaměstnavateli a na stejnou pozici, pak žalovaná odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. 30 A 158/2016, s tím, že zde uvedený právní názor lze vztáhnout na nyní projednávaný případ. Podle žalované nejde o ustálenou či převažující praxi prvostupňového správního orgánu. Žalovaná zdůraznila, že se žalobce nachází v odlišné situaci, když cizinci, jimž byla zaměstnanecká karta vydána, již na území pro zaměstnavatele pracovali. V případě těchto cizinců bylo posuzováno jejich konkrétní jednání, zatímco u žalobce je závažná překážka pobytu spatřována v jednání budoucího zaměstnavatele, jenž umožnil části svých zaměstnanců výkon práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Podle žalované rozhodnutí o nevydání zaměstnanecké karty nezasahuje do práv žalobce vázících se k území České republiky, neboť na území České republiky dosud nepobýval.
10. Žalovaná pro úplnost uvedla, že v daném případě postupovala v souladu s judikaturou soudů, dle které správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou. K doplnění odvolání žalobce žalovaná dodala, že se seznámila s dosud neodůvodněným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, sp. zn. 77 A 110/2020, kterým soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, čj. MV-84934-4/SO-2020, a věc vrátil žalované k novému projednání, a uvedla, že z uvedeného rozsudku nejsou zřejmé důvody, pro které soud takto postupoval, a proto nelze – právě z důvodu absence odůvodnění předmětného rozsudku – k němu v této fázi řízení jakkoliv přihlídnout. Rozsudek se nadto podle žalované vztahuje pouze k jednomu z podkladových rozhodnutí.

II.

Žaloba, vyjádření žalovaného

11. Žalobce v žalobě odmítl závěry prvostupňového správního orgánu ohledně překážky pobytu žalobce na území České republiky, kdy tato překážka měla spočívat v presumpci výkonu nelegální práce ze strany žalobce, a to z důvodu údajné nelegální práce budoucích kolegů žalobce u jejich zaměstnavatele. Žalobce měl za to, že žalovaná nesprávně vyložila ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy pojem „*jiné překážky pobytu cizince na území České republiky*“. Žalobce měl dále za to, že právní hodnocení nemělo oporu ve zjištěném stavu, že prvostupňový správní orgán, resp. žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, zejména v souladu se zásadou materiální pravdy, a zároveň došlo k porušení procesních práv žalobce. Žalobce dále vytýkal přepjatý formalismus i to, že skutečným důvodem zamítnutí žádosti žalobce byl patrně úplně jiný důvod, který přitom zákon o pobytu cizinců nezná. Žalobce vytkl žalované nesprávné právní hodnocení věci i nepřiměřený zásah do svých práv způsobený žalobou napadeným rozhodnutím.
12. Žalobce v žalobě vymezil pět okruhů námitek formou otázek, kdy se v první zabýval tím, zda může být výkon nelegální práce *závažnou překážkou pobytu* cizince v České republice, která je důvodem neudělení povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dal žalované zapravdu v tom, že zjištěný výkon nelegální práce může být obecně *jinou závažnou*

překážkou pobytu cizince na území České republiky, avšak ne každé porušení a každá nelegální práce, neboť vždy záleží na konkrétní situaci, kdy porušení musí být spíše vyšší intenzity. Žalobce citoval a odkázal na judikaturu k výkladu neurčitého pojmu *jiné závažné překážky pobytu cizince na území*, ze které plyne, že porušení předpisů o zaměstnávání cizinců musí dosahovat velmi vysoké intenzity, aby z něj bylo možno usuzovat, že jde o jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 30 A 10/2017-66, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 4 Azs 95/2019-36, podobně i rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2018, č. j. 29 A 159/2016-93, a ze dne 26. 10. 2018, č. j. 29 A 212/2016-67).

13. V dalším okruhu námitek se žalobce zabýval otázkou, zda může správní orgán presumovat u konkrétního cizince budoucí výkon nelegální práce z jeho strany a zda tak může činit na základě vlastního dojmu, navíc vyvráceného již v rámci správního soudnictví. Žalobce souhlasil s tím, že obecně může správní orgán presumovat překážku pobytu na území České republiky u konkrétního cizince, avšak ze závažného důvodu. Podle žalobce je nicméně třeba rozlišovat situace, kdy správní orgán má konkrétní zkušenost s konkrétním cizincem a jeho předpoklad překážky je tak spolehlivě zjištěný a spolehlivě odůvodněný oproti situaci, kdy je presumpce správního orgánu učiněna na základě jiných indicií, kdy by podle žalobce měly být důvody mnohem vážnější a mnohem lépe odůvodněné než při první situaci. Žalobce byl přesvědčen, že pouhá presumpce žalované o výkonu nelegální práce žalobce v daném případě neobstojí.
14. Žalobce se dále zabýval otázkou definice nelegální práce a tím, kdy, jak a na základě čeho může správní orgán dospět k názoru, že konkrétní zaměstnanec vykonává nelegální práci. Podle žalobce nemohl žalovaný dospět k závěru, že žalobce vykonává nelegální práci aktuálně, jelikož žalobce zatím ani nepobýval v České republice. Žalobce uvedl, že žalovaný vycházel z definice nelegální práce uvedené v ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti; použití této definice v režimu zákona o pobytu cizinců přitom již vyloučil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 71/2013-24. Žalobce rozporoval závěr žalované, zdali jiní zaměstnanci téhož zaměstnavatele, u kterého měl i žalobce dle žádosti vykonávat práci, vykonávají či vykonávali nelegální práci a zpochybnil právní relevanci klasifikace CZ-ISCO ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Namítal, že žalovaná odůvodnila výkon nelegální práce na základě vyplněného údaje o druhu práce ve formuláři, který odkazuje na klasifikaci určenou pro statistické účely, aniž by existovala zákonná povinnost vyplňovat druh práce podle systému CZ-ISCO vytvořeném čistě pro statistické účely. Žalobce měl za to, že žalovaná v řízeních týkajících se shora zmíněných jiných zaměstnanců téhož zaměstnavatele nesprávně vycházela z toho, že zaměstnání jsou členěna do 5 úrovní, což odůvodňovala svým výkladem české klasifikace zaměstnání CZ-ISCO. Žalobce měl také za to, že správně jsou jen úrovně 4, při výkladu české verze klasifikace zaměstnání CZ-ISCO je podle něj třeba vycházet i z výkladu originálu, od kterého je česká verze vytvořena, tj. od mezinárodního standardu International Standard Classification of Occupations vypracovaného Mezinárodní organizací práce. Žalobce odmítl protokoly z výsledků zaměstnanců provedené v jiných správních řízeních jako relevantní důkaz pro dané správní řízení; zejména za situace, kdy v daném řízení není postaveno na jisto, že by zaměstnanec vykonával právě tu jinou práci, než by měl dle žádosti vykonávat. Žalobce s odkazem na judikaturu uvedl, že ne každá odlišnost mezi vykonávanou prací a prací dle popisu klasifikace zaměstnání znamená nelegální práci. Podle žalobce musí správní orgán v souladu se zásadou materiální pravdy

prověřit intenzitu rozporu mezi faktickou prací a prací dle popisu, a to z hlediska obsahu, času a z hlediska případných omluvitelných důvodů. Podle žalobce je na správním orgánu, aby vždy řádně posoudil, zda skutečně jde o nelegální práci, a aby při takovém posuzování postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, tedy aby si zajistil dostatečné podklady ke kvalitnímu posouzení a rozhodnutí, samotný jeden kontrolní úkon v podobě výsledku přitom není dostačujícím.

15. Podle žalobce si žalobou napadené rozhodnutí protirečí a je zmatečné, když v něm žalovaná na jedné straně zamítnutí žádosti staví na presumpci výkonu nelegální práce žalobce z důvodu údajné nelegální práce u jiných 5 zaměstnanců zaměstnavatele, zároveň ale na druhé straně k žalobcově námitce, že u 4 dalších zaměstnanců došlo k prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, žalovaná vysvětluje, že žalobce nemá odkazovat na jiné situace.
16. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
17. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 5. 2021 uvedla, že i nadále zastává názor o jiné závažné překážce pobytu žalobce na území České republiky spočívající v tom, že žalobce by sice měl na území České republiky vykonávat zaměstnání na pracovní pozici „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“ (CZ_ISCO 9333) evidované v EVPM, je ale důvodná obava, že by podle pokynů zaměstnavatele vykonával práci na jiné pozici v této evidenci neuvedené, tedy v rozporu se zaměstnaneckou kartou a kromě výkonu nelegální práce by pak neplnil ani účel svého pobytu na území České republiky.
18. Žalovaná v souvislosti s výkladem pojmu „závažná překážka“ odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017-47. Žalovaná odmítla veškeré žalobou uplatněné námitky, zejména týkající se definování nelegální práce jako jiné závažné překážky ve smyslu dikce § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná setrvala i na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí k jazykovému výkladu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky.
19. Žalovaná na podporu svých tvrzení v žalobou napadeném rozhodnutí poukázala na případ 5 stávajících zaměstnanců budoucího zaměstnavatele žalobce, kdy bylo z důvodu výkonu jejich jiné činnosti, než pro kterou jim byla vydána zaměstnanecká karta, pravomocně rozhodnuto o neprodloužení platnosti jejich zaměstnaneckých karet. Podle žalované z protokolů o výpovědi zaměstnanců budoucího zaměstnavatele jednoznačně vyplynulo, že úklid byl jejich primární pracovní činností. Žalovaná odmítla rozpornost své argumentace, neboť skutečnost, že části dosavadních zaměstnanců téhož zaměstnavatele byly zaměstnanecké karty prodlouženy, se promítla do dílčího závěru žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaná zdůraznila odlišnost situace žalobce. Na závěr žalovaná uvedla, že i nadále při posouzení pracovní pozice, pro kterou žalobce žádal udělení zaměstnanecké karty, vychází z charakteristiky pracovní pozice „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“ uvedené ve výpisu z veřejně dostupné databáze „CZ-ISCO Klasifikace zaměstnání ISCO“.
20. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítla.

III.

Posouzení žaloby

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
22. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud si je vědom toho, že žalobce v žalobě požadoval provést k důkazu jednak listiny, které do spisu doložil a taktéž svědecké výsledky zaměstnanců pracujících pro zaměstnavatele, u kterého chtěl být zaměstnán i žalobce; těmito důkazy měl v úmyslu žalobce prokázat nesprávný závěr správních orgánů o tom, že žalobce by fakticky u zaměstnavatele vykonával odlišnou práci, než o jakou v žádosti usiloval. Pokud by však měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili a na nařízeném jednání k důkazu přečíst navržené listiny a vyslechnout svědky. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“. Jak uvedeno shora žalobce v žalobě navrženými důkazy sporoval dostatečný rozsah správními orgány zjištěného skutkového stavu; přičemž soud dospěl v dané věci ke stejnému závěru jako žalobce, a to aniž by bylo zapotřebí činit doplňující dokazování (viz níže). Soud tedy v řízení nevyhověl návrhům žalobce na provedení dokazování, proto je ve věci oprávněn rozhodnout bez nařízení jednání v souladu s návrhem účastníků.
23. Žaloba je důvodná.
24. Soud předně poukazuje na to, že se již Městský soud v Praze zabýval dvěma obdobnými případy se shodným skutkovým stavem, kdy byly podány žaloby téměř totožného znění, a to v rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 18 A 30/2021-63, a v rozsudku ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 A 70/2021-41. Městský soud se v nich taktéž zabýval odvoláním žalobců proti prvostupňovým rozhodnutím, kdy správní orgán zamítl s odkazem na § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žádost žalobců/cizinců o vydání zaměstnanecké karty z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce/cizince na území, a to z důvodu jiné závažné překážky, která měla dle závěrů správního orgánu taktéž spočívat v tom, že žalobce „by sice měl na území dle předložené pracovní smlouvy vykonávat zaměstnání na pracovní pozici uvedené v EVPM, ale ve skutečnosti by nejspíše podle pokynů zaměstnavatele vykonával práci na jiné pozici v této evidenci neuvedené, tedy v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Kromě výkonu nelegální práce by pak zejména neplnil účel svého pobytu na území.“ Soud se s právním posouzením věci shora citovanými senáty zdejšího soudu zcela ztotožnil. A jelikož žalobce v nyní projednávané věci uplatnil shodné žalobní a odvolací námitky, neshledal soud žádný důvod se od závěrů vyslovených v uvedených rozsudcích zdejšího soudu odchýlit a bude z nich při posuzování těchto námitek vycházet.
25. Soud ve věci vycházel z následující právní úpravy.

26. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“
27. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[p]ro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“
28. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
29. Podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle [zákona o pobytu cizinců na území České republiky](#) nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“
30. V posuzované věci není stejně jako v odkazovaných rozsudcích Městského soudu v Praze v bodě 24. rozsudku mezi účastníky sporu o tom, že nelegální práce může v konkrétním případě představovat jinou závažnou překážku pobytu cizince v České republice, která je důvodem neudělení povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce tento závěr v žalobě nespороval, pouze zdůrazňoval, že jinou závažnou překážku není každé porušení právem chráněných zájmů, nýbrž musí jít o případy porušení vyšší intenzity. Podstatou sporu je proto posouzení otázky, zda správní orgány při zjištěném skutkovém stavu věci oprávněně učinily závěr o existenci takovéto jiné závažné překážky a důvodně zamítly žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu.
31. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že pojem „jiná závažná překážka pobytu“ je neurčitým právním pojmem, správní orgány pod něj proto mohou podřadit různé situace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č.j. 5 Azs 166/2019-27, uvedl, že „[N]ejvyšší správní soud ani v nyní projednávaném případě nerozporuje závěry výše uvedené. Závěr o nenaplnění účelu, pro který bylo cizinci povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, však automaticky nesvědčí o existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Jinak řečeno - skutečnost, že cizinec neplní účel povoleného pobytu, neznamená povinnost správního orgánu povolení k dlouhodobému pobytu neudělit. S ohledem na nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu je nutné zohlednit, zda konkrétní jednání cizince spočívající

v neplnění účelu povoleného pobytu skutečně představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Již ze samotné dikce zákona je pak zřejmé, že zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje „závažnou překážku“. Musí jít tedy o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.“ Z citovaného rozsudku vyplývá, že pojem „jiná závažná překážka pobytu“ nelze vykládat tak, že zahrnuje jakékoliv pochybení či protiprávní jednání cizince, jinou závažnou překážkou pobytu může zapříčinit pouze takové protiprávní jednání cizince, které je natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení neumožňuje.

32. Taktéž otázkou, zda musí být každé porušení § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince, se již zabýval Nejvyšší správní soud, konkrétně v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019-29, soud uvedl, „[...] V daném případě proto krajský soud nepochybil, pokud zdůraznil, že žalobkyně účel pobytu, jímž bylo podnikání a účast v právnické osobě, skutečně plnila. To jistě nevylučuje, aby správní orgán shledal jinou závažnou překážku, kterou může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti (srov. například právní větu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47, na který stěžovatelka odkazovala: „Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou...“). Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je třeba vždy přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo možno označit za nelegální práci. Situace, kdy cizinec jako společník a jednatel obchodní společnosti vykonává pro společnost vedle vlastního obchodního vedení společnosti určité další činnosti, nemusí být sama o sobě nutně takové intenzity, které by založily jinou závažnou překážku. Jak již bylo shora uvedeno, nikoliv každé zjištěné porušení zákona o zaměstnanosti je bez dalšího jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území.“ Z uvedeného vyplývá, že nelegální práce může být protiprávním jednáním naplňujícím definici pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince“, nicméně soud dává za pravdu žalobci, že z uvedených judikатурních závěrů taktéž vyplývá, že nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V obdobných případech je proto vždy třeba důsledně hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu, a pro závěr o existenci jiné závažné překážky musí jít o případ spíše vyšší intenzity a závažnosti protiprávního jednání.
33. Co se týká presumování budoucí nelegální práce u osob, které dosud na území České republiky nepobývaly a jiné závažné překážky pobytu tak nemají původ v jednání samotného cizince, pak se soud ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze učiněnými v rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 18 A 30/2021-63, kde uvedl, že „[...] správní soudy v minulosti potvrdily, že jinou závažnou překážku pobytu cizince na území může představovat i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v České republice (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53 a ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24). O takový případ se

přítom skutečně může dle přesvědčení zdejšího soudu za určitých podmínek jednat i v situaci, kdy je obava z výkonu nelegální práce, resp. neplnění účelu pobytu, kterým je v tomto směru právě výkon pracovní činnosti na pracovní pozici uvedené ve smlouvě, dovozována z poznatků týkajících se dřívějšího chování budoucího zaměstnavatele cizince.“ Existence jiné závažné překážky tak dle názoru soudu může být fakticky dovozena i z jednání na vůli cizince nezávislého, majícího příčinu v protiprávním jednání osoby, která má být nastávajícím zaměstnavatelem cizince podle obsahu žádosti o zaměstnaneckou kartu (srov. také s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. 4 Azs 248/2017 - 37).

34. Soud se s těmito závěry ztotožňuje a přisvědčuje v tomto směru argumentaci žalobce, že v situaci, kdy správní orgán zakládá své rozhodnutí na poznatcích týkajících se chování budoucího zaměstnavatele žalobce, nikoliv samotného cizince, měl by o to pečlivěji a důsledněji uvážit, zda existuje dostatečné množství důkazů o porušování předpisů v oblasti zaměstnanosti ze strany zaměstnavatele a zda je v konkrétním případě toto porušení natolik závažné a vykazuje tak vysokou intenzitu porušení zákonem chráněných zájmů, že zakládá jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Soud dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci správní orgány těmito požadavkům nedostály.
35. Prvostupňový správní orgán založil své závěry na tvrzení, že existuje důvodný předpoklad, že žalobce nebude zaměstnavatelem zaměstnáván na volném pracovním místě, pro které mu má být vydána zaměstnanecká karta dle jeho žádosti. Prvostupňový správní orgán usoudil, že toto zakládá jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a je dán důvodný předpoklad, že by žalobce v případě vyhovění žádosti neplnil účel zaměstnanecké karty, neboť by vykonával práci na jiném místě, než pro které by byla zaměstnanecká karta vydána; jinými slovy neplnil by tak účel svého pobytu na území, a nadto by šlo o výkon práce nelegální (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Prvostupňový správní orgán dále vyšel z úvahy, že žalobce měl podle žádosti o vydání zaměstnanecké karty a pracovní smlouvy, vykonávat práci na pracovní pozici vymezené pomocí klasifikace CZ-ISCO jako „Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“ (CZ-ISCO 9333), své závěry o existenci jiné závažné překážky pobytu na území přitom prvostupňový správní orgán opřel právě o zjištění, že zaměstnavatel svým stávajícím zaměstnancům přiděluje práci odlišnou od práce pomocného manipulačního pracovníka, pro kterou jim byla zaměstnanecká karta vydána (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Prvostupňový správní orgán učinil dílčí závěr, že existuje důvodné podezření, že obdobně se tento zaměstnavatel bude chovat i k žalobci, tedy bude mu přidělovat jiné pracovní úkoly, než které spadají do rozsahu pracovní činnosti manipulačních pracovníků; tj. že bude zřejmě i vůči žalobci postupovat tak, že jej bude fakticky úkolovat úklidovými pracemi, tudíž by zde vykonával nelegální práci. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí toto posouzení věci bez dalšího převzala.
36. Soud je shodně jako v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 18 A 30/2021-63, a ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 A 70/2021-41, přesvědčen, že závěry správních orgánů o existenci jiné závažné překážky pobytu na území spočívající v popsané obavě z výkonu nelegální práce, založené na zjištěních stran údajného výkonu práce jinými zaměstnanci zaměstnavatele žalobce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, nemají prozatím dostatečnou oporu v obsahu správního spisu a vyžadují jeho zásadní a rozsáhlé doplnění. Z protokolů z výsledku tří zaměstnanců, jež jsou součástí správního spisu, totiž dle přesvědčení soudu vůbec nevyplývá, že by vyslýchaní zaměstnanci konali nelegální práci,

nebo vykonávali činnost, která nespadá do pracovní náplně pomocných manipulačních pracovníků (CZ-ISCO 9333). Toto byl přitom hlavní argument, na kterém správní orgány postavily svá rozhodnutí. Soud ověřil, že se jedná o zcela stejné protokoly o výsledku žadatele ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 3. 2. 2020, č. j. OAM-33205-11/ZM-2019, č. j. OAM-51740-11/ZM-2019 a č. j. OAM-34839-11/ZM-2019, které byly správními orgány předloženy k důkazu i v řízeních vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 18 A 30/2021 a 14 A 70/2021. Soud se přitom s hodnocením těchto protokolů oběma senáty ztotožnil, a proto jej cituje z rozsudku ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 A 70/2021-41, *„Zaměstnanci sice vypověděli, že v provozovnách uklízí, zároveň však uvedli, že také doplňují zboží do regálů. Lze sice souhlasit se žalovaným, že uklízení je charakteristickou pracovní náplní uklízečů (CZ-ISCO 91). Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že uklízení spadá také do činnosti jedné ze subkategorií CZ-ISCO 9333, a to „pomocný manipulační pracovník obchodního provozu“ (CZ-ISCO 93333). Pracovní náplní pomocných manipulačních pracovníků obchodního provozu je přitom „čištění zařízení prodejních prostor a okolí prodejny a doplňování zboží.“ Dle přesvědčení soudu „pracovní náplň zaměstnanců, jak ji sami popsali v protokolech založených ve správním spisu, v zásadě odpovídá dané subkategorii CZ-ISCO 93333. A tedy že úklid obchodních provozoven v žádném případě nelze považovat za činnost prima facie zapovězenou pomocným manipulačním pracovníkům dle CZ-ISCO 9333 a naopak striktně vyhrazenou výlučně uklízečům. Samotný fakt, že se zaměstnanci při výsledku označili za uklízeče, nelze přeceňovat. Označení „pomocný manipulační pracovník obchodního provozu“ či „pomocný manipulační pracovník (kromě výroby)“ navíc soud považuje za natolik krkolomná, že si lze jen stěží představit, že by se jimi kdokoli představoval v běžném mluveném projevu, tím spíše, pokud jde o cizince. Ani formální označení pracovní pozice (například v pracovní smlouvě) nemusí vůbec odpovídat skutečné pracovní náplni konkrétního zaměstnance. Zaměstnanci navíc v protokolech shodně uváděli, že mimo úklid také doplňují zboží do regálů, což je činnost, která do pracovní náplně uklízečů (CZ-ISCO 91) dle popisu dané kategorie zpravidla nepatří, charakteristická je spíše právě pro pomocné manipulační pracovníky obchodního provozu (CZ-ISCO 93333), potažmo pro širší kategorii pomocných manipulačních pracovníků CZ-ISCO 9333. V tomto ohledu napadené ani prvostupňové rozhodnutí neobsahují žádné rozumné vysvětlení, proč se správní orgány domnívají, že je to právě pozice uklízeče, která lépe odpovídá práci, kterou zaměstnanci zaměstnavatele skutečně vykonávají. Taková úvaha správních orgánů nemá oporu ani ve správním spise. Soudu tak nezbyvá, než na základní premisu správních orgánů, že vyslechnutí zaměstnanci reálně pracovali jako uklízeči a nikoli jako pomocní manipulační pracovníci, a tudíž že pracovali v rozporu se zaměstnaneckou kartou, nahlížet jako na chybnou.“ Soud na tomto místě opakuje, že se s těmito závěry zcela ztotožňuje a konstatuje, že ani z protokolů založených ve správním spise v nyní posuzované věci nikterak nevyplývá, že by se u vyslýcháných cizinců skutečně jednalo materiálně o výkon jiné práce, než ve vztahu k níž byla těmto cizincům vydána zaměstnanecká karta.*

37. Soud žalobci přisvědčuje i v tom, že správní orgány v tomto konkrétním případě nesprávně učinily závěr ohledně výkonu nelegální práce, s úvahami ohledně nelegální práce cizinců se přitom nijak nevypořádaly ani v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a uzavírá, že závěr žalované, že by i jiní zaměstnanci téhož zaměstnavatele vykonávaly především úklidové práce, postrádá oporu ve správním spise. Nelze proto ani přisvědčit názoru, že se uvedený zaměstnavatel dopouštěl v daných souvislostech porušování právních předpisů na úseku zaměstnanosti a zprostředkovaně porušování předpisů upravujících pobyt cizinců na území na základě zaměstnanecké karty, natožpak aby

podporovaly tvrzení o závažném, rozsáhlém a intenzivním porušování zákonem chráněných zájmů. Tyto závěry jsou podepřeny taktéž žalobcem odkazovaným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, sp. zn. 77 A 110/2020, kterým bylo zrušeno rozhodnutí vydané žalovanou právě v jednom ze tří případů řízení o žádostech cizinců o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty vydané cizincům, jejichž výpověďmi správní orgány v nynější věci argumentovaly (srov. s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2021, č. j. 18 A 30/2021-63).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo zatíženo shodnou vadou, zrušil pro vady uvedené v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
39. Žalovaná je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu obsaženém zejména v bodech 31. až 37. tohoto rozsudku.
40. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z nákladů na zastoupení advokátem, které představují 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům za zastoupení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud dodává, že právní zástupce žalobce soudu k výzvě nedoložil potvrzení o tom, že je plátcem DPH a soud tuto skutečnost nezjistil ani náhledem v internetovém vyhledávači Ares.

Poučení:

41. Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
42. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.
43. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

44. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.
45. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. března 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu